

Arrest

nr. 273 775 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ESCH *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 november 1979 te San Salvador. U heeft een relatie met (...).

In de eerste of tweede week van januari 2019 werd u aangesproken door drie leden van de bende '18'. U kende hen van zien, ze zaten bij u op school vroeger en waren gekend in de wijk. Gezien u en uw partner recent een kleine onderneming hadden opgestart waarbij jullie kledij verhandelden, eisten ze smeergeld.

Een jongere zou binnen enkele weken 40 dollar van u komen halen. U betaalde dit bedrag maandelijks, zo'n vier keer in totaal, tot deze jongeman in mei 2019 60 dollar van u begon te vragen. U ging hierop in.

Eind augustus 2019 liet deze jonge gast u weten dat u tegen het einde van het jaar ook een eindejaarbonus van 100 dollar diende te betalen. U maakte hem kenbaar dat jullie niet zoveel geld verdienden met de onderneming en deelde hem mee dat u zou stoppen met betalen. In de maanden hierna zag u vele bendeliden rondlopen in de wijk en u vreesde dat deze het op u gemunt zouden hebben. Einde oktober ging u naar de politie om klacht in te dienen.

Op 1 of 2 november 2019 kwamen dezelfde drie leden van de bende naar u toe. Ze hadden een kopie van de klacht van de politie in hun bezit, waarop u begreep dat de politie met hen onder één hoedje speelde. U kreeg van de bende vijftien dagen de tijd om de wijk te verlaten. Jullie verkochten jullie appartement en spullen en verlieten uiteindelijk op 10 december 2019 El Salvador. Via een transit in Spanje kwamen jullie daags nadien in België aan, waar u en uw partner op 17 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie El Salvadoraanse identiteitskaarten, rijbewijs, vliegtickets en de klacht die jullie indienden bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gekend met de bende '18', en niet in het minst omwille van de zeer gebrekkige kennis van uw partner hieromtrent. Uw partner stelt dat u een eerste keer werd aangesproken door de bende aan het begin van het jaar 2019, maar weet de dag noch de precieze maand op te geven. U, al kan ook u opvallend genoeg niet preciezer zijn, verklaart dat het in de eerste of tweede week van januari 2019 was (CGVS, p.5). Uw partner kan bevreemdend genoeg niet eens zeggen of dit eerste bezoek er kwam vóór jullie een laatste keer jullie paspoorten gingen verlengen, wat volgens het administratief dossier op 6 oktober 2018 zou gebeurd zijn, aldus bijna drie maanden voor de eerste door u beweerde afpersing. Men moge verwachten dat ze dit dan wel degelijk zou weten. Hetzelfde geldt voor u. Initieel stelt u dat jullie een eerste keer werden afgeperst en daarna jullie paspoorten gingen verlengen. Het is pas nadat u wordt geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch niet kan kloppen, dat u hierop terugkomt en antwoordt het in werkelijkheid niet te weten (CGVS, p.5 & 6). Dit roept de nodige vraagtekens op. Men mag er wel degelijk van uitgaan dat u beter op de hoogte bent van de chronologie van dergelijke gebeurtenissen die er uiteindelijk hebben toe geleid dat u uw land van herkomst diende te verlaten.

Een aantal personen zou aangebeld hebben aan jullie appartement en u kwam naar de poort, zo gaat u verder, doch kan uw partner opvallend genoeg niet zeggen hoeveel personen daar dan wel stonden (CGVS (...), p.8). U verklaart deze personen van in uw jeugd te kennen, u zat op dezelfde school, echter kan uw partner niet zeggen met hoeveel van hen u op school zou hebben gezeten (CGVS (...), p.9). Hoewel het ook markant is dat u hun echte namen dan niet eens kan geven, noemt u wel de aliassen van deze drie personen (CGVS, p.6 & 7). Dat u deze kent maar uw partner niet, verbaast opnieuw ten zeerste (CGVS (...), p.9). Verder weet uw partner niet te zeggen of deze mensen die u stonden op te wachten gewapend waren noch of ze tatoeages hadden (CGVS (...), p.9). Dit zijn allemaal nochtans bezwaarlijk details te noemen.

Daar eindigt haar gebrekkige kennis niet. Uw partner weet verder niet met zekerheid te zeggen hoeveel tijd er zat tussen dit bezoek van enkele bendeliden en de eerste keer dat een jong bendelid bij jullie geld kwam ophalen (CGVS (...), p.10). Hoe dikwijls jullie 40 dollar zouden betaald hebben is voor haar ook

een raadsel. Evenmin kan ze zeggen hoe vaak jullie daarna 60 dollar moesten betalen noch in welke maand de eis kwam om van 40 naar 60 dollar op te schalen (CGVS (...), p.10). Evenmin weet ze wanneer door jullie een laatste keer 60 dollar werd betaald (CGVS (...), p.11). Ze weet verder dat u gevraagd werd om een eindejaarsbonus van 100 dollar te betalen maar opnieuw niet met zekerheid of dat bovenop het normale bedrag was dat u diende af te staan (CGVS (...), p.11). Hoewel u stelt van wel (CGVS, p.8), moet uw partner wederom het antwoord schuldig blijven wanneer haar gevraagd wordt of het altijd dezelfde jongeman was die het geld kwam ophalen (CGVS (...), p.11). Uw partner kan voorts niet met zekerheid zeggen of u de namen van de benedeleden meedeelde aan de politie (CGVS (...), p.12) noch kan ze zeggen wie u hielp bij de politie, laat staan of het een man of een vrouw was (CGVS (...), p.13). De gebrekkige kennis van uw partner ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in jullie beweerde problemen. Immers, ook zij diende omwille van deze problemen het land te verlaten. Het zou niet meer dan logisch zijn dat jullie nadien nog over die gebeurtenissen hebben gepraat en/of zij zich bij u zou hebben geïnformeerd gelet op het feit dat jullie zich allebei op deze feiten baseren teneinde internationale bescherming te bekomen. Dat uw partner dan zo slecht op de hoogte is van wat zich in jullie thuisland heeft afgespeeld, kan niet worden aanvaard.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u en uw partner ook nog eens uiteenlopende verklaringen afleggen. Uw partner beweert dat de benedeleden, toen ze u een eerste keer aanspraken, expliciet stelden dat ze van de bende '18' waren (CGVS (...), p.9). U daarentegen verklaart dat ze dat niet expliciet meedeelden, u zou dat geweten hebben omdat u ze kende (CGVS, p.7). Uw partner verklaart dat de jongeman ergens in de maand oktober aan u vroeg om een soort bonus van 100 dollar te geven tegen het einde van het jaar (CGVS (...), p.11). U stelt daarentegen dat die persoon dat einde augustus vroeg (CGVS, p.8), hoewel u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog verklaarde dat deze minderjarige dit vroeg 'op het einde van het jaar' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart ook dat u einde oktober een klacht ging indienen bij de politie en dat de benedeleden op 1 of 2 november naar u toekwamen met een kopie van deze klacht (CGVS, p.10 & 11). Uw partner stelt daarentegen dat tussen beide gebeurtenissen enkele weken zaten én dat deze benedeleden u met een klacht in de hand aanspraken begin december, al kan ze opnieuw niet precies zeggen wanneer exact in het begin van de maand (CGVS (...), p.13). Dergelijke vaststellingen tasten verder het geloof in jullie voorgehouden moeilijkheden aan.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u niet bepaald haast had om klacht te gaan indienen. U verklaart een eerste keer te zijn afgeperst aan het begin van het jaar 2019 en een laatste keer eind augustus 2019, doch ging u volgens uw verklaringen pas eind oktober 2019 klacht indienen (CGVS, p.8). Dat u niet sneller klacht indiende relativeert eens te meer jullie voorgehouden vrees. U stelt dat u wachtte omdat u, nadat u aan de bende had kenbaar gemaakt einde augustus dat u niet meer zou betalen, u 'niets vreemd waarnam' en 'geen tekenen tegen u zag'. Het is pas nadat u benedeleden rond uw auto zag lopen dat u vermoedde dat er iets op til was en dat u klacht ging indienen, zo gaat u verder (CGVS, p.9). Dit is geen afdoende verklaring. Vooreerst moge men verwachten dat u eerder naar de politie zou stappen en niet nog eens twee maanden zou wachten nadat u kenbaar had gemaakt dat u niet meer zou betalen en aldus tegen de wil van de bende zou zijn ingegaan. Daarnaast ligt het in de lijn der verwachtingen, indien waargebeurd, dat u aan de politie ook verteld zou hebben dat u benedeleden rond uw auto zag lopen. U verklaart dit echter niet te hebben meegedeeld, hoe bizar ook (CGVS, p.9).

Tevens een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas zijn uw onlogische verklaringen. U stelt dat de benedeleden op de hoogte waren gekomen dat u een klacht ging indienen bij de politie en dat ze u vervolgens vijftien dagen de tijd gaven om 'te verdwijnen', zo niet zou u vermoord worden (CGVS, p.11). Dat één van de beruchtste bendes van El Salvador erachter kwam dat u tegen hen klacht ging indienen maar u de kans gaven om te 'verdwijnen', maw. u de kans gaf uw leven te redden, strookt geenszins met het gedrag dat men van hen kan verwachten, met name het nemen van wraak op diegenen die niet willen meewerken. Dat u bovendien op 1 of 2 november vijftien dagen de tijd zou krijgen om te verdwijnen maar dan toch nog wachtte tot 10 december om het land te verlaten, en aldus de deadline ruimschoots overschreed, en al die tijd bovendien nog thuis bleef wonen waar u een makkelijk doelwit was, is verre van plausibel te noemen. Dat u 'de dagen niet hebt zitten tellen' is een antwoord dat niet serieus kan worden genomen gelet op de bedreiging die u had ontvangen (CGVS, p.11). Dat u nog bijna anderhalve maand zou hebben gewacht om te vertrekken of op zijn minst niet zou hebben overwogen in de tussentijd onder te duiken of te verhuizen, is andermaal een indicatie voor het ongeloofwaardige karakter van deze beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de afpersingen die u door de bende '18' zou hebben gekend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de “**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw partner neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en vliegtickets bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Naast de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen omtrent de klacht die u neerlegde bij de El Salvadoraanse autoriteiten, wordt opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 april 1987 te San Salvador. U hebt een relatie met (...).

Uw partner werd begin van het jaar 2019 aangesproken door leden van de bende ‘18’. U had een kleine onderneming opgezet waarbij u kleding verkocht aan vrienden en kennissen en om deze reden wou de bende smeergeld. De bendeleden kenden uw partner persoonlijk omdat ze in het verleden met hem op school hadden gezeten. Ze eisten initieel 40 dollar, dat binnen enkele weken een eerste keer zou opgehaald worden door een jong bendelid. Uw partner betaalde maandelijks 40 dollar tot hij medio 2019 werd gevraagd om maandelijks 60 dollar te betalen. Naar het einde van het jaar toe werd aan uw partner meegedeeld dat hij ook een eindejaarsbonus diende te betalen van zo’n 100 dollar. Uw partner stapte hierop naar de politie om klacht in te dienen.

Enige tijd later werd uw partner opnieuw benaderd door de personen die hem in het begin van het jaar 2019 hadden benaderd. Ze waren in het bezit van een kopie van de klacht die uw partner had ingediend en waren hier niet mee opgezet. Ze eisten dat jullie de wijk verlieten. Jullie verkochten jullie appartement en spullen en verlieten uiteindelijk op 10 december 2019 El Salvador. Via een transit in Spanje kwamen jullie daags nadien in België aan, waar u en uw partner op 17 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie El Salvadoraanse identiteitskaarten, rijbewijs, vliegtickets en de klacht die jullie indienden bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw partner (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw partner werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gekend met de bende '18', en niet in het minst omwille van de zeer gebrekkige kennis van uw partner hieromtrent. Uw partner stelt dat u een eerste keer werd aangesproken door de bende aan het begin van het jaar 2019, maar weet de dag noch de precieze maand op te geven. U, al kan ook u opvallend genoeg niet preciezer zijn, verklaart dat het in de eerste of tweede week van januari 2019 was (CGVS, p.5). Uw partner kan bevreemdend genoeg niet eens zeggen of dit eerste bezoek er kwam vóór jullie een laatste keer jullie paspoorten gingen verlengen, wat volgens het administratief dossier op 6 oktober 2018 zou gebeurd zijn, aldus bijna drie maanden voor de eerste door u beweerde afpersing. Men moge verwachten dat ze dit dan wel degelijk zou weten. Hetzelfde geldt voor u. Initieel stelt u dat jullie een eerste keer werden afgeperst en daarna jullie paspoorten gingen verlengen. Het is pas nadat u wordt geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch niet kan kloppen, dat u hierop terugkomt en antwoordt het in werkelijkheid niet te weten (CGVS, p.5 &6). Dit roept de nodige vraagtekens op. Men mag er wel degelijk van uitgaan dat u beter op de hoogte bent van de chronologie van dergelijke gebeurtenissen die er uiteindelijk hebben toe geleid dat u uw land van herkomst diende te verlaten.

Een aantal personen zou aangebeld hebben aan jullie appartement en u kwam naar de poort, zo gaat u verder, doch kan uw partner opvallend genoeg niet zeggen hoeveel personen daar dan wel stonden (CGVS (...), p.8). U verklaart deze personen van in uw jeugd te kennen, u zat op dezelfde school, echter kan uw partner niet zeggen met hoeveel van hen u op school zou hebben gezeten (CGVS (...), p.9). Hoewel het ook markant is dat u hun echte namen dan niet eens kan geven, noemt u wel de aliasen van deze drie personen (CGVS, p.6 & 7). Dat u deze kent maar uw partner niet, verbaast opnieuw ten zeerste (CGVS (...), p.9). Verder weet uw partner niet te zeggen of deze mensen die u stonden op te wachten gewapend waren noch of ze tatoeages hadden (CGVS (...), p.9). Dit zijn allemaal nochtans bezwaarlijk details te noemen.

Daar eindigt haar gebrekkige kennis niet. Uw partner weet verder niet met zekerheid te zeggen hoeveel tijd er zat tussen dit bezoek van enkele bendeleden en de eerste keer dat een jong bendelid bij jullie geld kwam ophalen (CGVS (...), p.10). Hoe dikwijls jullie 40 dollar zouden betaald hebben is voor haar ook een raadsel. Evenmin kan ze zeggen hoe vaak jullie daarna 60 dollar moesten betalen noch in welke maand de eis kwam om van 40 naar 60 dollar op te schalen (CGVS (...), p.10). Evenmin weet ze wanneer

door jullie een laatste keer 60 dollar werd betaald (CGVS (...), p.11). Ze weet verder dat u gevraagd werd om een eindejaarsbonus van 100 dollar te betalen maar opnieuw niet met zekerheid of dat bovenop het normale bedrag was dat u diende af te staan (CGVS (...), p.11). Hoewel u stelt van wel (CGVS, p.8), moet uw partner wederom het antwoord schuldig blijven wanneer haar gevraagd wordt of het altijd dezelfde jongeman was die het geld kwam ophalen (CGVS (...), p.11). Uw partner kan voorts niet met zekerheid zeggen of u de namen van de bendeleden meedeelde aan de politie (CGVS (...), p.12) noch kan ze zeggen wie u hielp bij de politie, laat staan of het een man of een vrouw was (CGVS (...), p.13). De gebrekkige kennis van uw partner ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in jullie beweerde problemen. Immers, ook zij diende omwille van deze problemen het land te verlaten. Het zou niet meer dan logisch zijn dat jullie nadien nog over die gebeurtenissen hebben gepraat en/of zij zich bij u zou hebben geïnformeerd gelet op het feit dat jullie zich allebei op deze feiten baseren teneinde internationale bescherming te bekomen. Dat uw partner dan zo slecht op de hoogte is van wat zich in jullie thuisland heeft afgespeeld, kan niet worden aanvaard.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u en uw partner ook nog eens uiteenlopende verklaringen afleggen. Uw partner beweert dat de bendeleden, toen ze u een eerste keer aanspraken, expliciet stelden dat ze van de bende '18' waren (CGVS (...), p.9). U daarentegen verklaart dat ze dat niet expliciet meedeelden, u zou dat geweten hebben omdat u ze kende (CGVS, p.7). Uw partner verklaart dat de jongeman ergens in de maand oktober aan u vroeg om een soort bonus van 100 dollar te geven tegen het einde van het jaar (CGVS (...), p.11). U stelt daarentegen dat die persoon dat einde augustus vroeg (CGVS, p.8), hoewel u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog verklaarde dat deze minderjarige dit vroeg 'op het einde van het jaar' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart ook dat u einde oktober een klacht ging indienen bij de politie en dat de bendeleden op 1 of 2 november naar u toekwamen met een kopie van deze klacht (CGVS, p.10 & 11). Uw partner stelt daarentegen dat tussen beide gebeurtenissen enkele weken zaten én dat deze bendeleden u met een klacht in de hand aanspraken begin december, al kan ze opnieuw niet precies zeggen wanneer exact in het begin van de maand (CGVS (...), p.13). Dergelijke vaststellingen tasten verder het geloof in jullie voorgehouden moeilijkheden aan.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u niet bepaald haast had om klacht te gaan indienen. U verklaart een eerste keer te zijn afgeperst aan het begin van het jaar 2019 en een laatste keer eind augustus 2019, doch ging u volgens uw verklaringen pas eind oktober 2019 klacht indienen (CGVS, p.8). Dat u niet sneller klacht indiende relativeert eens te meer jullie voorgehouden vrees. U stelt dat u wachtte omdat u, nadat u aan de bende had kenbaar gemaakt einde augustus dat u niet meer zou betalen, u 'niets vreemd waarnam' en 'geen tekenen tegen u zag'. Het is pas nadat u bendeleden rond uw auto zag lopen dat u vermoedde dat er iets op til was en dat u klacht ging indienen, zo gaat u verder (CGVS, p.9). Dit is geen afdoende verklaring. Vooreerst moge men verwachten dat u eerder naar de politie zou stappen en niet nog eens twee maanden zou wachten nadat u kenbaar had gemaakt dat u niet meer zou betalen en aldus tegen de wil van de bende zou zijn ingegaan. Daarnaast ligt het in de lijn der verwachtingen, indien waargebeurd, dat u aan de politie ook verteld zou hebben dat u bendeleden rond uw auto zag lopen. U verklaart dit echter niet te hebben meegedeeld, hoe bizar ook (CGVS, p.9).

Tevens een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas zijn uw onlogische verklaringen.

U stelt dat de bendeleden op de hoogte waren gekomen dat u een klacht ging indienen bij de politie en dat ze u vervolgens vijftien dagen de tijd gaven om 'te verdwijnen', zo niet zou u vermoord worden (CGVS, p.11). Dat één van de beruchtste bendes van El Salvador erachter kwam dat u tegen hen klacht ging indienen maar u de kans gaven om te 'verdwijnen', maw. u de kans gaf uw leven te redden, strookt geenszins met het gedrag dat men van hen kan verwachten, met name het nemen van wraak op diegenen die niet willen meewerken. Dat u bovendien op 1 of 2 november vijftien dagen de tijd zou krijgen om te verdwijnen maar dan toch nog wachtte tot 10 december om het land te verlaten, en aldus de deadline ruimschoots overschreed, en al die tijd bovendien nog thuis bleef wonen waar u een makkelijk doelwit was, is verre van plausibel te noemen. Dat u 'de dagen niet hebt zitten tellen' is een antwoord dat niet serieus kan worden genomen gelet op de bedreiging die u had ontvangen (CGVS, p.11). Dat u nog bijna anderhalve maand zou hebben gewacht om te vertrekken of op zijn minst niet zou hebben overwogen in de tussentijd onder te duiken of te verhuizen, is andermaal een indicatie voor het ongeloofwaardige karakter van deze beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de afpersingen die u door de bende '18' zou hebben gekend."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)

en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw partner neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en vliegtickets bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Naast de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen omtrent de klacht die u neerlegde bij de El Salvadoraanse autoriteiten, wordt opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel van het verzoekschrift voeren verzoekende partijen de schending aan “van de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 2 en 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan het door verzoekende partijen uiteengezet relaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gekend met de bende ‘18’, en niet in het minst omwille van de zeer gebrekkige kennis van uw partner hieromtrent. Uw partner stelt dat u een eerste keer werd aangesproken door de bende aan het begin van het jaar 2019, maar weet de dag noch de precieze maand op te geven. U, al kan ook u opvallend genoeg niet preciezer zijn, verklaart dat het in de eerste of tweede week van januari 2019 was (CGVS, p.5). Uw partner kan bevreemdend genoeg niet eens zeggen of dit eerste bezoek er kwam vóór jullie een laatste keer jullie paspoorten gingen verlengen, wat volgens het administratief dossier op 6 oktober 2018 zou gebeurd zijn, aldus bijna drie maanden voor de eerste door u beweerde afpersing. Men moge verwachten dat ze dit dan wel degelijk zou weten. Hetzelfde geldt voor u. Initieel stelt u dat jullie een eerste keer werden afgeperst en daarna jullie paspoorten gingen verlengen. Het is pas nadat u wordt geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch niet kan kloppen, dat u hierop terugkomt en antwoordt het in werkelijkheid niet te weten (CGVS, p.5 &6). Dit roept de nodige vraagtekens op. Men mag er wel degelijk van uitgaan dat u beter op de hoogte bent van de chronologie van dergelijke gebeurtenissen die er uiteindelijk hebben toe geleid dat u uw land van herkomst diende te verlaten.

Een aantal personen zou aangebeld hebben aan jullie appartement en u kwam naar de poort, zo gaat u verder, doch kan uw partner opvallend genoeg niet zeggen hoeveel personen daar dan wel stonden (CGVS (...), p.8). U verklaart deze personen van in uw jeugd te kennen, u zat op dezelfde school, echter kan uw partner niet zeggen met hoeveel van hen u op school zou hebben gezeten (CGVS (...), p.9). Hoewel het ook markant is dat u hun echte namen dan niet eens kan geven, noemt u wel de aliases van deze drie personen (CGVS, p.6 & 7). Dat u deze kent maar uw partner niet, verbaast opnieuw ten zeerste (CGVS (...), p.9). Verder weet uw partner niet te zeggen of deze mensen die u stonden op te wachten gewapend waren noch of ze tatoeages hadden (CGVS (...), p.9). Dit zijn allemaal nochtans bezwaarlijk details te noemen.

Daar eindigt haar gebrekkige kennis niet. Uw partner weet verder niet met zekerheid te zeggen hoeveel tijd er zat tussen dit bezoek van enkele bendeleden en de eerste keer dat een jong bendelid bij jullie geld kwam ophalen (CGVS (...), p.10). Hoe dikwijls jullie 40 dollar zouden betaald hebben is voor haar ook een raadsel. Evenmin kan ze zeggen hoe vaak jullie daarna 60 dollar moesten betalen noch in welke maand de eis kwam om van 40 naar 60 dollar op te schalen (CGVS (...), p.10). Evenmin weet ze wanneer door jullie een laatste keer 60 dollar werd betaald (CGVS (...), p.11). Ze weet verder dat u gevraagd werd om een eindejaarsbonus van 100 dollar te betalen maar opnieuw niet met zekerheid of dat bovenop het normale bedrag was dat u diende af te staan (CGVS (...), p.11). Hoewel u stelt van wel (CGVS, p.8), moet uw partner wederom het antwoord schuldig blijven wanneer haar gevraagd wordt of het altijd dezelfde jongeman was die het geld kwam ophalen (CGVS (...), p.11). Uw partner kan voorts niet met zekerheid zeggen of u de namen van de bendeleden meedeelde aan de politie (CGVS (...), p.12) noch kan ze zeggen wie u hielp bij de politie, laat staan of het een man of een vrouw was (CGVS (...), p.13). De gebrekkige kennis van uw partner ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in jullie beweerde problemen. Immers, ook zij diende omwille van deze problemen het land te verlaten. Het zou niet meer dan logisch zijn dat jullie nadien nog over die gebeurtenissen hebben gepraat en/of zij zich bij u zou hebben geïnformeerd gelet op het feit dat jullie zich allebei op deze feiten baseren teneinde internationale bescherming te bekomen. Dat uw partner dan zo slecht op de hoogte is van wat zich in jullie thuisland heeft afgespeeld, kan niet worden aanvaard.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u en uw partner ook nog eens uiteenlopende verklaringen afleggen. Uw partner beweert dat de bendeleden, toen ze u een eerste keer aanspraken, expliciet stelden dat ze van de bende ‘18’ waren (CGVS (...), p.9). U daarentegen verklaart dat ze dat niet expliciet meedeelden, u zou dat geweten hebben omdat u ze kende (CGVS, p.7). Uw partner verklaart dat de jongeman ergens in de maand oktober aan u vroeg om een soort bonus van 100 dollar te geven tegen het einde van het jaar (CGVS (...), p.11). U stelt daarentegen dat die persoon dat einde augustus vroeg (CGVS, p.8), hoewel u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog verklaarde dat deze minderjarige dit vroeg ‘op het einde van het jaar’ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart ook dat u einde oktober een klacht ging indienen bij de politie en dat de bendeleden op 1 of 2 november naar u toekwamen met een

kopie van deze klacht (CGVS, p. 10 & 11). Uw partner stelt daarentegen dat tussen beide gebeurtenissen enkele weken zaten én dat deze benedeleden u met een klacht in de hand aanspraken begin december, al kan ze opnieuw niet precies zeggen wanneer exact in het begin van de maand (CGVS (...), p.13). Dergelijke vaststellingen tasten verder het geloof in jullie voorgehouden moeilijkheden aan.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u niet bepaald haast had om klacht te gaan indienen. U verklaart een eerste keer te zijn afgeperst aan het begin van het jaar 2019 en een laatste keer eind augustus 2019, doch ging u volgens uw verklaringen pas eind oktober 2019 klacht indienen (CGVS, p.8). Dat u niet sneller klacht indiende relativeert eens te meer jullie voorgehouden vrees. U stelt dat u wachtte omdat u, nadat u aan de bende had kenbaar gemaakt einde augustus dat u niet meer zou betalen, u 'niets vreemd waarnam' en 'geen tekenen tegen u zag'. Het is pas nadat u benedeleden rond uw auto zag lopen dat u vermoedde dat er iets op til was en dat u klacht ging indienen, zo gaat u verder (CGVS, p.9). Dit is geen afdoende verklaring. Vooreerst moge men verwachten dat u eerder naar de politie zou stappen en niet nog eens twee maanden zou wachten nadat u kenbaar had gemaakt dat u niet meer zou betalen en aldus tegen de wil van de bende zou zijn ingegaan. Daarnaast ligt het in de lijn der verwachtingen, indien waargebeurd, dat u aan de politie ook verteld zou hebben dat u benedeleden rond uw auto zag lopen. U verklaart dit echter niet te hebben meegedeeld, hoe bizar ook (CGVS, p.9).

Tevens een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas zijn uw onlogische verklaringen.

U stelt dat de benedeleden op de hoogte waren gekomen dat u een klacht ging indienen bij de politie en dat ze u vervolgens vijftien dagen de tijd gaven om 'te verdwijnen', zo niet zou u vermoord worden (CGVS, p.11). Dat één van de beruchtste bendes van El Salvador erachter kwam dat u tegen hen klacht ging indienen maar u de kans gaven om te 'verdwijnen', maw. u de kans gaf uw leven te redden, strookt geenszins met het gedrag dat men van hen kan verwachten, met name het nemen van wraak op diegenen die niet willen meewerken. Dat u bovendien op 1 of 2 november vijftien dagen de tijd zou krijgen om te verdwijnen maar dan toch nog wachtte tot 10 december om het land te verlaten, en aldus de deadline ruimschoots overschreed, en al die tijd bovendien nog thuis bleef wonen waar u een makkelijk doelwit was, is verre van plausibel te noemen. Dat u 'de dagen niet hebt zitten tellen' is een antwoord dat niet serieus kan worden genomen gelet op de bedreiging die u had ontvangen (CGVS, p.11). Dat u nog bijna anderhalve maand zou hebben gewacht om te vertrekken of op zijn minst niet zou hebben overwogen in de tussentijd onder te duiken of te verhuizen, is andermaal een indicatie voor het ongeloofwaardige karakter van deze beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de afpersingen die u door de bende '18' zou hebben gekend"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiepersonen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie

en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten verzoekers' individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Zo werd onder meer vastgesteld dat verzoekster een zeer gebrekkige kennis had omtrent de problemen met bende 18.

Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoeker zijn partner de angst en zorgen heeft willen besparen en dat verzoekster bij de incidenten zelf niet aanwezig was ter verklaring van haar onwetendheid.

De door verzoekende partijen aangehaalde gebeurtenissen maken de kern uit van hun verzoek om internationale bescherming en vormen de redenen waarom zij hun land van herkomst dienden te verlaten. Ongeacht het feit of bepaalde verzoekende partijen al dan niet zelf bij de specifieke gebeurtenissen aanwezig waren en verzoeker verzoekster heeft willen sparen en niet ongerust wilde maken, kan van personen die om dezelfde redenen internationale bescherming vragen, worden verwacht dat zij hiervan in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kunnen geven. Overigens gaat het niet over details, maar over fundamentele aspecten die gepaard zijn gegaan bij de gebeurtenissen die de redenen vormden waarvoor zij hun land dienden te verlaten. Overigens is de aard van de gebeurtenissen dermate ingrijpend dat kan worden verwacht dat zij met elkaar hierover uitvoerig zouden gesproken hebben en zeker wanneer zij eenmaal veilig in een derde land zijn aangekomen. Dit in ogenschouw genomen, kon wel degelijk worden verwacht van verzoekster dat zij kan toelichten hoeveel personen er bij de poort stonden toen zij voor de eerste maal werden bedreigd, met welke van deze personen verzoeker nog op school heeft gezeten, of ze getatoeëerd of gewapend waren, wanneer en hoeveel er juist betaald werd, en of verzoeker de namen van de bendeleden aan de politie meedeelde. Overigens benadrukken verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf dat zij dezelfde problemen hebben ondervonden en dezelfde angsten hebben moeten doorstaan aangezien zij één en hetzelfde gezin vormen. De vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte is van dergelijke kernaspecten van het relaas doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekende partijen vinden het voorts niet merkwaardig dat verzoeker de voor- en achternamen niet kan geven van de bendeleden die aan de poort stonden en hem voor de eerste maal hebben aangesproken, en geeft hierbij te kennen dat hij met enkele van hen heeft gestudeerd, met sommigen op school zat toen hij klein was en met andere later pas en dat het dus niet zo is dat hij heel zijn schoolcarrière met deze leden op school heeft gezeten. Verzoeker verklaarde evenwel tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij ze allemaal van jongs af aan kende, met enkelen had gestudeerd en anderen later had teruggezien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). In een dergelijke context is het niet onredelijk te verwachten dat verzoeker van deze personen toch een naam kan geven, zij het minstens een voornaam. Het argument dat deze leden in hun wijk niet bekend zijn met hun geboortenaam, maar met een alias, een schuilnaam, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde deze personen van jongs af aan te kennen, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij toen louter bekend stonden onder een bendenamen. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat het niet vreemd is dat verzoeker de bendeleden niet bij voor- en achternaam kan opnoemen, gaan zij er ook aan voorbij dat werd vastgesteld dat verzoekster zelfs deze schuilnamen niet kan geven.

Door te wijzen op het verloop van meer dan drie jaar tussen de beweerde problemen en de verklaringen op het Commissariaat-generaal kunnen verzoekende partijen de gedane vaststellingen evenmin

weerleggen of verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoekende partijen worden verwacht dat zij coherente en duidelijke verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot de precieze dag en maand wanneer zij voor het eerste werden bedreigd door een bende.

Verzoekster stelde dat zij een eerste keer werd aangesproken door de bende aan het begin van het jaar 2019, maar weet de dag noch de precieze maand op te geven. Ook verzoeker komt niet verder dan de eerste of tweede week van januari 2019. Indien de door verzoekende partijen aangevoerde problemen op enige waarheid zouden berusten, kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij duidelijk kunnen schetsen wanneer hun problemen, waarvoor zij thans internationale bescherming vragen zijn begonnen. Overigens blijken hun verklaringen niet in overeenstemming te zijn met de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier en de door hen neergelegde paspoorten blijkt dat zij hun paspoorten zijn gaan verlengen op 6 oktober 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster werd vastgesteld dat zij niet weet of dit eerste bezoek van de bendeleden plaatsvond vóór de verlenging van de paspoorten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker verklaarde zelfs dat zij pas nadat zij de eerste keer werden afgeperst hun paspoorten gingen verlengen. Het is pas nadat verzoeker wordt geconfronteerd met het feit dat dit chronologisch niet kan kloppen, dat hij hierop terugkomt en antwoordt het in werkelijkheid niet te weten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6). Ongeacht het tijdsverloop mag van verzoekers worden verwacht dat zij deze gebeurtenis, die de start van hun problemen betekende waarvoor zij thans internationale bescherming aanvragen chronologisch kunnen duiden en correct situeren in de tijd. Het argument dat zij regelmatig hun paspoorten gingen verlengen en er daardoor niet werd bij stil gestaan wanneer deze verlenging precies plaatsvond, kan niet overtuigen. Verzoekende partijen lichten in het verzoekschrift toe dat deze paspoortverlenging er kwam omdat verzoeker gepromoveerd was op het werk en aanspraak kon maken op een visum, een opleiding kon gaan volgen in Spanje en daarom meteen met zijn vrouw een paspoort is gaan aanvragen. Juist omdat de paspoortverlenging gekoppeld is aan een specifieke gebeurtenis op het werk van verzoeker acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers dit chronologisch niet correct in de tijd konden plaatsen.

Ook kan worden verwacht dat verzoekster op de hoogte is wanneer er voor de eerste keer geld werd opgehaald, hoe dikwijls er respectievelijk 40 en 60 dollar werd betaald, wanneer de vraag kwam om het bedrag op te schalen naar 60 dollar en of de eindejaarsbonus van 100 dollar bovenop het normale bedrag kwam dat er moest worden betaald. Aangezien de door verzoekers aangehaalde problemen, problemen inzake het betalen van geld ingevolge afpersing door een bende betreffen en waarvoor internationale bescherming wordt gevraagd, kan deze kennis wel degelijk van verzoekster worden verwacht en dit zelfs drie jaar na de feiten. Het gaat ook allerminst om details, maar de betaalde bedragen en de frequentie van betaling zijn essentiële elementen in een relaas waarbij afpersing de reden vormt om internationale bescherming te vragen.

Waar verzoekende partijen wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen erop wijzen dat aan verzoekster werd gevraagd van welke bende de personen waren die hen de eerste keer aanspraken en zij antwoordde "*Ja, dat is de bende van de wijk*", dat er door bewoners aan haar expliciet werd meegedeeld dat de mannen leden waren van de bende 18, dat zij niet gezegd heeft dat de leden haar dit zelf vertelden hetgeen ook niet kon omdat zij er niet bij aanwezig was en het contact via verzoeker verliep, kunnen zij niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd van welke bende deze leden waren, waarop zij "*de 18*" antwoordde. Wanneer haar vervolgens werd gevraagd of ze dat expliciet hebben meegedeeld, antwoordde ze "*Ja dat is de bende van de wijk*" en wanneer vervolgens nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wordt of ze expliciet gezegd hebben of ze van bende 18 zijn, antwoordt verzoekster opnieuw bevestigend (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoeksters verklaringen staan dan ook in schril contrast met verzoekers verklaringen die stelde dat de bendeleden niet expliciet gezegd hebben dat ze van bende 18 waren, en dat hij dit zou geweten hebben omdat hij ze kende. Het *post factum* verweer dat er door bewoners aan haar expliciet werd meegedeeld dat de mannen leden waren van de bende 18 biedt dan ook geen valabele verklaring voor verzoeksters verklaringen.

Waar verzoekende partijen herhalen dat er, nadat verzoeker te kennen had gegeven aan de bende dat hij niet meer kon betalen eind augustus 2019, geen tekenen van gevaar waren en pas panikeerden toen verzoeker bendeleden rond zijn auto zag lopen waarna hij klacht is gaan neerleggen, overtuigen zij niet. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekende partijen zich louter zouden laten leiden door uiterlijke

tekenen van gevaar. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker die aan de bendeleden meedeelt niet langer meer te kunnen betalen, zich van geen dreigend en nakend gevaar bewust is, te meer verzoeker zelf verklaarde bedreigd te zijn geweest toen hij aan de jongen die het geld de laatste keer kwam ophalen zei dat hij niet langer meer kon betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De jongen had hem toen immers gezegd dat hij bij gebreke aan betaling wist wat hem te wachten stond en zijn familie in gevaar was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In dergelijke omstandigheden kon dan ook van verzoeker worden verwacht eerder klacht te gaan indienen en het dreigende gevaar niet af te wachten.

In navolging van de commissaris-generaal acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker van de bende de kans kreeg om te “verdwijnen” binnen de vijftien dagen, en zo zijn leven te redden hoewel hij al geruime tijd niets meer betaalde aan de bende en dan nog bijkomend klacht bij de politie ging neerleggen, waarvan de bende tevens op de hoogte was. Aangezien bovendien werd vastgesteld dat verzoekende partijen pas anderhalve maand later het land en hun woonst hebben verlaten zonder in tussentijd enig probleem te hebben gekend, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen en nood aan internationale bescherming. Het argument dat het niet gemakkelijk is zomaar alles en iedereen achter te laten en ontslag te nemen verklaart niet waarom verzoekende partijen nog anderhalve maand thuis zijn kunnen blijven wonen zonder enig probleem. Indien de bende hen daadwerkelijk vijftien dagen de tijd zou hebben gegeven om te “verdwijnen” en zij verzoekers naar eigen zeggen mogelijks in de gaten hielden en achtervolgd om te kijken wat ze zouden doen, acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat zij verzoekers geen duimbreed meer in de weg hebben gelegd. Het gegeven dat zij anderhalve maand in angst hebben geleefd, doet hier geen afbreuk aan.

Aangezien er op basis van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de bende, volstaat het hebben van een bepaald profiel en de algemene informatie over personen met een dergelijk profiel en over het bendegeweld in El Salvador desbetreffend niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, en dat verzoekers zelf ook aanhalen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat

een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke benedegegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de benedeleden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van benedegegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met een benede niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, zoals ook blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF